Ούτε μια λλιόττερη.

Όι άλλες γυναικοκτονίες τζιαι συστήματα που δημιουργούν τζιαι ευνοούν δολοφόνους

[...] Η λίμνη είναι το αίμα χρόνων,
σταγόνες από ιδρώτα και αίμα άλλων.
Η μόνη σου προσφορά ήταν η αθωότητα
που ξεπούλησες χρόνια πριν,
σε καθημερινές εκφράσεις,
Φιλιππινέζα, πουτάνα, μαυρού...
Τι σοκαρίστηκες;
Σε παρακαλώ...
Ναι, ναι ξέρω, όχι εσύ.
Εσύ ποτέ.
Είσαι φιλάνθρωπος, εξ ορισμού ανώτερος. [...]
απόσπασμα από το ποίημα: *΄΄Τι σοκαρίστηκες;΄΄* του Γιώργου Περικλέους.

Μαίρη Ρόουζ Τιμπούρκιο, Σιέρα Τιμπούρκιο, Αριάν Παλάνας, Μαρικάρ Βαλτέζ, Λίβια Φλορεντίνα Μπουνέα, Έλενα-Ναταλία Μπουνέα, Ασμίτα Χάντκα Μπίστα. Σώματα γυναικών και κοριτσιών, μεταναστριών, σώματα "χωρίς σημασία" και ζωές "μη-αξιοβίωτες" τόσο για το κυπριακό κράτος όσο και για την κυπριακή κοινωνία. Δολοφονημένα σώματα ξεχασμένα για μήνες, πεταγμένα σε πηγάδια, σε λίμνες, τεμαχισμένα σε βαλίτσες, τα οποία η έντονη βροχή και οι τυχαίες αναφορές από τουρίστες τον Απρίλιο που μας πέρασε έβγαλαν στην επιφάνεια. Όμως, το γεγονός των μέχρι στιγμής εφτά δολοφονημένων γυναικών και κοριτσιών από τον κατά συρροήν δολοφόνο ήρθαν να αναδείξουν και κάτι πολύ πιο αποτρόπαιο: τον βαθύ ρατσισμό και μισογυνισμό των θεσμών, αλλά και της ίδιας της κυπριακής κοινωνίας.

Η αορατότητα των μεταναστριών που ζουν και εργάζονται στη Κύπρο μεταμορφώθηκε σε ένα φρικαλέο (υπερ)θέαμα θυμίζοντάς μας και την βία την οποία βιώνουν καθημερινά λόγω του ρατσισμού, των συνθηκών εργασίας και της πατριαρχίας – στοιχεία εδραιωμένα στην κυπριακή και όχι μόνο κοινωνία και συνείδηση. Η περιθωριοποίηση αυτών των γυναικών από τη σφαίρα του "πολιτικού" αλλά και η κοινωνική τους θέση σαν αποκείμενα -και όχι υποκείμενα- των θεσμών του κυπριακού κράτους διαφάνηκαν περίτρανα από την παντελή αδιαφορία για την ίδια τους την ύπαρξη/τύχη. Για ακόμα μια φορά τα "κατεχόμενα", η γνωστή πλέον μαύρη τρύπα, λειτούργησαν ως η εύκολη λύση για να δικαιολογηθεί επί της ουσίας η απροθυμία του κρατικού μηχανισμού να ασχοληθεί με τις υποθέσεις αυτές. Γιατί αυτό θα σήμαινε ότι θα αναγκαζόταν να δει πίσω από τις εξαφανίσεις την κοινωνική καταπίεση που κρύβει η θέση μιας γυναίκας μετανάστριας οικιακής εργάτριας στην κυπριακή πραγματικότητα, θα σήμαινε ότι θα αναγκαζόταν να αναγνωρίσει την βία που κρύβουν οι έμφυλες και εξουσιαστικές σχέσεις.

Πίσω από την ξεχωριστή ιστορία κάθε δολοφονημένης γυναίκας, υπάρχει μια κοινή συνισταμένη η οποία δεν αποτελεί εξαίρεση αλλά τον βασικό κανόνα των γυναικοκτονιών ανά το παγκόσμιο: αυτή δεν είναι άλλη από την πατριαρχία. Από την Αμερική μέχρι τη Σαουδική Αραβία, από την Αργεντινή μέχρι την Ισπανία, και από την Τουρκία μέχρι την Κύπρο, βασικό εργαλείο των πατριαρχικών κοινωνιών είναι η έμφυλη βία. Η ψυχολογική και σωματική βία κατά των γυναικών συνιστά μια από τις βασικές μεθόδους υποταγής τους. Αυτού του είδους η βία έχει διαφορετικές εκφάνσεις και διαφορετικό βαθμό βαναυσότητας: ξεκινά με λέξεις που προσβάλλουν χυδαία τα σώματα των γυναικών, εργαλειοποιεί τα σώματα και τη σεξουαλικότητά τους, γίνεται συστημική και τις υποτάσσει με κριτήρια την καταγωγή, το χρώμα, την τάξη, τον μισθό, την εργασία, τη σεξουαλικότητα και την επιθυμία, ενώ στην έξαρσή της παίρνει χαρακτηριστικά σωματικής κακοποίησης και δολοφονικής μανίας.

Η πατριαρχία, για αιώνες, σπέρνει δηλητήριο στα μυαλά των ανθρώπων, για την δήθεν ανωτερότητα του άντρα, για την δήθεν κατωτερότητα της γυναίκας διαιωνίζοντας μια κουλτούρα σεξισμού η οποία είναι βαθιά ριζωμένη στην ανισότητα και τις έμφυλες διακρίσεις, την οικονομική αποδυνάμωση των γυναικών και την αποδοχή της τοξικής αρρενωπότητας με τις εθνικιστικές και μιλιταριστικές της παρακρούσεις. Δεν είναι τυχαίο που τόσοι αιώνες συστηματικής βίας, δημιουργούν αλλεπάλληλες εκφράσεις σεξιστικής επιβολής: στην επικοινωνία, στην επαφή, στον χώρο εργασίας, στον δημόσιο χώρο. Ο σεξισμός είναι η καθημερινή έκφραση της πατριαρχίας μέσα στις ζωές μας. Διότι στη διπολική αντίληψη εξουσιαστή-εξουσιαζόμενης βρίσκει έκφραση όλο το φάσμα της σεξιστικής βίας. Από τη χυδαιότητα στον λόγο, μέχρι τη σωματική παραβίαση, και από τον βιασμό μέχρι τον θάνατο. Το πιο τρομαχτικό βέβαια είναι ότι έχουμε σταδιακά οδηγηθεί στην κανονικοποίηση αυτής της κουλτούρας σεξισμού και, χωρίς να θέλουμε σε καμία περίπτωση να μειώσουμε τη σοβαρότητα και τραγικότητα των γυναικοκτονιών των μεταναστριών γυναικών και κοριτσιών, οφείλουμε να αναγνωρίσουμε ότι δεν είναι παρά η κορυφή του παγόβουνου όπου κάτω από την επιφάνειά του αναδεικνύονται αλληλεπικαλυπτόμενοι κύκλοι έμφυλης βίας και μίσους που οι πατριαρχικές κοινωνίες επιβάλλουν στις γυναίκες τόσο στην ιδιωτική όσο και στη δημόσια σφαίρα με τη μορφή της σωματικής, ψυχολογικής, σεξουαλικής, οικονομικής, θεσμικής και συμβολικής τους υποταγής.

Ο αμετανόητος μισογύνης δολοφόνος, δεν είναι μια αποκρουστική παραφωνία μιας κατά τ' άλλα φυσιολογικής κοινωνίας. Ο Νίκος Μεταξάς είναι σάρκα από την σάρκα της πατριαρχίας στην Κύπρο που βλέπει τα σώματα των μεταναστριών εργατριών ως προσωρινά, αναλώσιμα, χωρίς αξία.

Σήμερα εμείς στεκόμαστε αλληλέγγυες/οι δίπλα στις περιθωριοποιημένες κοινότητες μεταναστριών οικιακών εργατριών και στον αγώνα τους για ορατότητα και (κοινωνική) δικαιοσύνη. Αναγνωρίζουμε τα προνόμια που έχουμε στο να ακουστούν οι φωνές μας περισσότερο. Γι' αυτό περπατάμε δίπλα-δίπλα και φωνάζουμε για να ξεσκεπάσουμε τις λειτουργίες και δομές της εξουσίας.

– Χρέος μας η δημιουργία συλλογικών, οριζόντιων δομών που θα ενδυναμώσουν ενάντια στο σεξισμό, την πατριαρχία, το ρατσισμό και τον εθνικισμό.

– Χρέος μας η επανοικειοποίηση του δημόσιου λόγου και χώρου με μηδενική ανοχή σε περιστατικά καθημερινού σεξισμού.

Η ΣΙΩΠΗ ΔΕΝ ΘΑ ΓΙΝΕΙ Η ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑ ΜΑΣ.
ΦΕΜΙΝΙΣΤΙΚΗ ΑΥΤΟΑΜΥΝΑ ΠΑΝΤΟΥ.
Συσπείρωση Ατάκτων
10 Μαίου 2019